

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 164/2017
04.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Станић, адвокат у ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Гетл Еде, адвокат у ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 3341/2016 од 27.09.2016. године, у седници већа одржаној 04.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж 3341/2016 од 27.09.2016. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину број П 399/14 од 16.09.2014. године исправљеном решењем од 01.07.2016.године, је утврђено да тужилац има право својине на $\frac{1}{4}$ идеалног дела некретнине која се води у листу непокретности број ... КО, сазида на парцели број ..., површине 4 ара 5 м² и парцели број ... површине 75 м², све укупне површине 4 ара 80 м² у природи породична стамбена зграда површине 01 ар 01 м² и помоћни објекат површине 22 м² сазида на парцели број ... са двориштем, а које се налази у ..., у улици ... број Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 69.700,00 динара, у року од 15 дана.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж 3341/2016 од 27.09.2016. године жалбу тужене усвојио и преиначио пресуду Основног суда у Зрењанину тако што је тужбени захтев тужиоца одбио. Преиначио је и одлуку о трошковима поступка тако што је обавезао тужиоца да туженој надокнади трошкове поступка у износу од 47.850,00 динара у року од 15 дана. Одбио је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде апелационог суда тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешне примене материјалног права и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 и 55/14), па је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена, али да није основана.

У поступку није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су живе у ванбрачној заједници за чије време су закључили уговор о продаји 11.05.2005. године оверн пред Општинским судом у Зрењанину 22.07.2005. године. Предмет уговора је спорна некретнина коју су парничне странке купиле од продаваца ВВ и ГГ, и то тако што је тужилац купио $\frac{1}{4}$ дела, а тужена $\frac{3}{4}$ дела за купопродајну цену од 14.000 евра. Извршена је предаја поседа потписивањем уговора. Уговорено је да тужена у јавним књигама упише право доживотног плодуживања на делу који је купио тужилац, а да тужилац упише право доживотног плодуживања на делу који је купила тужена. Анекс уговора о продаји је закључен 11.07.2007. године, којим је предмет купопродаје ближе описан према подацима из катастра непокретности. Власништво и право коришћења на земљишту, те право својине на објектима у корист тужиоца у $\frac{1}{4}$ дела и у корист тужене на $\frac{3}{4}$ дела је уписано у катастру. Странке су пореметиле односе, па је тужилац 29.09.2008. године поднео тужбу против тужене ради исплате јер је морао да напусти кућу и да изнајми стан за који плаћа закупнину. У том предмету је тужена поднела противтужбу за опозив уговора о поклону од 11.05.2005. године којим је тужиоцу поклонила $\frac{1}{4}$ дела предметне непокретности, наводећи да је предметна непокретност стечена искључиво од њених новчаних средстава. Пресудом Основног суда у Зрењанину број П 971/10 од 07.02.2012. године је опозван уговор о поклону од 11.05.2005. године, закључен између овде тужене као поклонодавца и овде тужиоца као поклонопримца којим је тужена тужиоцу поклонила $\frac{1}{4}$ дела предметне непокретности и обавезан је тужилац да трпи да се на његовом делу од $\frac{1}{4}$ на непокретности изврши укњижба права власништва у корист овде тужене. Пресуда је постала правноснажна 29.08.2012. године. Тужилац је 23.06.2009. године покренуо ванпарнични поступак ради деобе непокретности, те је решењем ванпарничног суда упућен на парницу ради утврђења висине свог сувласничког удела.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца из разлога што је тужилац стекао власништво на основу купопродајног уговора закљученог 22.07.2005. године и што је тужилац у Катастру непокретности уписан као власник $\frac{1}{4}$ дела, па је на основу члана 34. Закона о основама својинскоправних односа којим је прописано да се стицање права својине на непокретности стиче уписаном у јавне књиге или на други одговарајући начин одређен законом, оценио да је тужилац власник $\frac{1}{4}$ дела предметне непокретности.

Другостепени суд је заузео другачије правно становиште о основаности тужбеног захтева, па је оценио да је првостепени суд побијану пресуду донео на основу погрешне примене материјалног права. Навео је да је значајна чињеница за решење овог правног односа то што је правноснажном пресудом Основног суда у Зрењанину број П 971/10 од 07.02.2012. године опозван уговор о поклону, да је у тој парници тужена доказала да је $\frac{1}{4}$ дела предметне непокретности стечено искључиво њеним средствима, а да је тужилац пропустио да предлагањем извођења одговарајућих доказа на основу члана 228. ЗПП у вези члана 360. став 1. тачка 3. Закона о парничном

поступку докаже да је на основу чињеница насталих након закључења главне расправе у поступку број П 971/10 стекао удео од $\frac{1}{4}$ дела на предметној непокретности сопственим средствима, па је оценио да првостепени суд није правилно ценио садржај правноснажне пресуде број П 971/10 од 07.02.2012. године.

Правилно је другостепени суд ценио одредбу члана 347. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04) према чијим правилима је вођен поступак под бројем П 971/10, односно одредбе члана 360. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), према коме се води ова парница, а односи се на дејство правноснажне пресуде којом је опозван усмени уговор о поклону. И по ставу Врховног касационог суда битна чињеница за решење ове парнице је та што је након закљученог уговора о продаји непокретности на основу кога је тужилац стекао $\frac{1}{4}$ дела, правноснажном пресудом број П 971/10 од 07.02.2012. године, тужена доказала да је тих $\frac{1}{4}$ дела непокретности стечено искључиво њеним средствима, да је између странака био закључен уговор о поклону који је правноснажном пресудом опозван. Према томе спорно питање у погледу власништва на стеченој непокретности је решено у парници која се водила пред Основним судом у Зрењанину бр. П 971/10 и зато је без обзира на чињеницу што је тужилац у јавним књигама уписан као власник на $\frac{1}{4}$ дела спорне непокретности, (у поступку деобе је упућен на парницу ради утврђења власничког дела) његов тужбени захтев правилно одбијен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић